

Montgat de Mar

En el decurs de la història han estat diversos els intents de fragmentar el terme municipal del nostre poble, un d'ells, reeixit, el que l'any 1933 va culminar amb la segregació del districte segon de Tiana, que comprenia els barris de Montgat i de Les Mallorquines, que es constituïren en un nou municipi plenament independent, amb el nom de Montgat. Abans, però, Badalona s'havia fixat en Les Mallorquines i, més tard, al 1939, existiren dos pobles: Montgat i Montgat de Mar.

L'any 1926 l'alcalde de Badalona proposà l'annexió de la barriada de Les Mallorquines, aleshores pertanyent a Tiana, a la ciutat de Badalona. Cal pensar que el propòsit d'aquesta acció era poder gaudir dels beneficis d'una zona amb una gran expansió industrial, encara que el pretext era la forta unió social i de veïnatge de Les Mallorquines amb el barri badaloní del Manresà, excusa del tot inversemblant doncs amb aquest motiu s'hauria pogut plantejar l'annexió a la inversa, o sigui annexionant el barri de Manresà a Tiana, situació més lògica si tenim en compte els fluxos ciutadans més forts en sentit Manresà-Les Mallorquines que a l'inrevés. Malgrat la duresa de l'escrit de petició de l'ajuntament de Badalona al de Tiana, aquest es va negar de ple a satisfer la demanda i el cas no va anar més enllà de la rebequeria d'un consistori convençut que amb la importància de la seva ciutat podria doblegar l'autoritat d'un ajuntament més humil.

El naixement de Montgat de Mar

El darrer intent de fragmentació del nostre municipi tingué lloc a les acaballes de la Guerra Civil a petició dels veïns del barri de Montgat –l'actual Barri Antic–. La manca de documentació no ens ha permès esbrinar el motiu que impulsà a aquests veïns a demanar l'autonomia municipal, potser per considerar-se menystinguts pel consistori, doncs tots els serveis públics (ajuntament, metge, farmàcia, correus, tramvia i tren, etc.) estaven ubicats a Les Mallorquines, amb l'excepció de l'església parroquial, que aleshores no complia la seva funció doncs s'havia habilitat com a magatzem, o simplement per qüestions polítiques o electorals. El cas és que el Conseller de Governació de la Generalitat de Catalunya, Antoni M. Sbert, signà el 7 de setembre del 1938 el decret de segregació del districte II de Montgat i la constitució d'un nou

municipi amb el nom de MONTGAT DE MAR, resolució publicada al DOGC el 6 d'octubre següent.

Uns dies més tard, el 17 d'octubre, es procedí a la constitució del nou consistori, presidit per l'alcalde, Joan Pont Batlle, el primer tinent d'alcalde, Ramon Alfonso Bertran, el segon tinent d'alcalde Francesc Planas Rovira i els regidors Ramon Illa Massó, Josep Rovira Sanfeliu i Clement Ferràs Giménez.

Constituit el nou consistori, arribaren els primers entrebancs ja que, d'acord amb el decret de la Generalitat, ambdós ajuntaments havien de posar-se d'acord per procedir a la delimitació dels respectius termes municipals. L'ajuntament de Montgat de Mar proposà com a límit el curs del torrent de Can Mitjaermilla, des de la seva desembocadura al costat sud del Turó de Montgat, seguint una línia sensiblement perpendicular a la costa, fins al límit del terme de Tiana. Per la seva part, l'ajuntament de Montgat proposà una línia partint del costat nord del citat Turó de Montgat, carrer Buenos Aires i vorejant la finca de can Ribas i can Regent es dirigiria a la riera d'en Miquel Matas i, pel camí Baix d'Alella, fins al límit amb aquesta població.

Amb aquestes diferències era pràcticament impossible posar-se d'acord i no sabem si varen arribar a una entesa, però tant se val, doncs l'arribada de les tropes franquistes va frustrar el projecte. El dia 31 de gener del 1939 l'ajuntament de Montgat, presidit pel tinent jurídic militar Germán Martín Hernández, declarà nul el decret de segregació, unificant els dos consistoris.

Si aquesta segregació s'hagués mantingut s'hauria donat la paradoxa que el terme que històricament donà nom al municipi l'any 1933 hauria dut el nom de Montgat de Mar i el de Montgat el que fins aquell any el coneixíem per Les Mallorquines.

Abelard Chimisanas i Julià